

baade Flertallet i Udvalget og Ministeren. Jeg har nemlig den Opfattelse, at i Grunden ligger der os ikke saa forfærdelig meget imellem, hvorimod det vilde blive grumme vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at slaa nogen Bro mellem Flertallets og Mindretallets Standpunkt. Mindretallet udtaler i sin Betænkning, at det kunde have ønsket at gøre enkelte Begrænsninger i Offentlighedens Adgang til at overvære Retsforhandlinger. Der ser vi, hvorhen Tendensen stiler: man vil Offentlighedsprincippet til Livs. Og navnlig bliver man betænkelig, naar man ser, at der henvises specielt til de Tilfælde, hvor den sigtede selv maatte ønske Dørene lukket, og henvises til, at Offentlighed i al Almindelighed er indført som et Værn for den sigtede. Deri er jeg slet ikke enig med det ærede Medlem Hr. Pürschel. Den sigtede skal værnes paa bedste Maade, men han værnes først og fremmest igennem dette, at Loven sørger for et Forsvar for ham, en Forsvarer, som kan være til Stede fra Sagens første Begyndelse. Men al Offentlighed vilde blive illusorisk, hvis man skulde tage Hensyn dels til, om det behagede den sigtede, at Dørene var aabne, dels til, om det behagede Vidnet i det givne Tilfælde, at Dørene var aabne. Som Regel tror jeg, at den sigtede ikke ønsker, at Dørene skal være aabne; men naar det blev saaledes, at Folk, som ønskede at overvære et Retsmøde, aldrig havde mindste Sikkerhed for, at de virkelig vilde faa Adgang, vilde ganske simpelt aldrig nogen finde paa at indfinde sig i Retssalen som Tilhører. Nej, det er slet ikke af Hensyn til den sigtede, man har indført Offentlighed. Den er — saadan forstaar jeg det da — først og fremmest indført som et Middel til at styrke den gode Forstaaelse mellem Befolkningen og Domstolene, saaledes at Tilliden til disse, der jo ved Grundloven er blevet en selvstændig Statsmagt, kan blive underbygget og styrket. Og jeg forstaar det ogsaa som et Udtryk i al Almindelighed for, at Befolkningen bør have Ret til at se, hvorledes de Love, som dets Repræsentanter vedtager paa Ting, bliver ført ud i Livet. Jeg vilde være yderst betænkelig ved eller rettere sagt, jeg vilde slet ikke gaa med til, at den sigtede og Vidnerne paa den Maade skulde kunne faa Adgang til at forlange Dørene lukket.

Det er imidlertid heller ikke det, det foreliggende Spørgsmaal drejer sig om i Dag, men kun om, hvem der skal have Lov til at været til Stede, naar Retten har besluttet, at Dørene skal lukkes. Jeg kan ikke indse, hvorfor man vil beskære de Personer, som

er omtalt i Retsplejelovens § 31, den Ret, som Retsplejeloven saaledes har hjemlet dem. Det er af den allerstørste Betydning f. Eks. for Dommere at have Ret til at overvære andre Retters Forhandlinger. Og paa ganske samme Maade er det af den største Betydning for Sagførere og offentlige Anklagere. Hvorfor skal de dog sættes paa Døren, fordi der er et Vidne, som ikke har Lyst til, at de skal være til Stede? Nej, naar vi har faaet den nye Retsplejelov med Offentlighed, som vi har, maa det ogsaa efterhaanden gaa op for dem, der skal møde for Retten, at de er nødt til at afgive deres Vidneudsagn i Folks Overværelse. Navnlig har jeg ikke været glad ved den Formulering, som Bemærkningerne til Lovforslaget havde sidste Foraar, idet der henvises til, at disse Vidner kunde blive saaret og brøstholdne ved, at der var Folk, Dommere o. s. v., til Stede. Det er meget muligt, at man, naar en Formulering af Retsplejelovens § 31 som den her i § 3 foreslaaede tænktes vedtaget, alligevel nok vilde tillade en Dommer eller en Sagfører at overvære den paagældende Retsforhandling; men skal Bestemmelsen have sin Betydning, vil Resultatet meget ofte blive, at man maa nægte dem at være til Stede. Det forekommer mig fremdeles, at Nævningeretterne let maa kunne træffe de fornødne Foranstaltninger, hvis Folk bliver i Salen og ikke vil gaa, naar der bliver dekretet, at Dørene skal lukkes. Man maatte f. Eks. kunne fjerne alle fra Lokalet og saa kun indlade dem, der kunde legitimere sig som berettigede efter Retsplejelovens § 31.

Jeg skal, som sagt, gerne være villig til at overveje, om der kunde tænkes en Løsning til næste Gang, vi faar Retsplejeloven for. Men ved denne Lejlighed vil jeg meget indtrængende opfordre, ogsaa mine Partifæller, til at stemme for det Ændringsforslag, som alle de Medlemmer, som Partiet har sat ind i Udvalget, har stillet.

H. P. Hansen (Sorø Amt): Ved Retsplejelovens Gennemførelse blev Retten til at foretage Udpantning for Skatter og lignende ikke lettet, men tværtimod besværliggjort, og om end Justitsministeren efter den Tid ved visse Lejligheder har søgt at hjælpe Kommunerne med Hensyn til at lette Udpantningsarbejdet, maa det siges, at Bestræbelserne i saa Henseende langt fra er lykkedes. Det synes, som om de Embedsmænd, der foretager Udpantning for Skatter, ikke er særlig interesserede i, om Kommunen eller Staten faar de Skatter, som de har Krav paa, idet Begæring om